

Advent második hete: December 10. vasárnap

Házásoknak:

ÉDESANYA IMÁJA

Uram, add a Te szemed,
hogy Téged lássalak gyermekeimben.

Add a Te szíved,
hogy őket szeressem,
és a Te szelídségedet,
hogy segítsek nekik növekedésükben.

Add a Te bölcsességedet,
hogy helyesen vezessem őket,
és a Te erődöt arra a pillanatra,
amikor hagynom kell őket,

hogy járják a maguk útját. Amen.

ÉDESAPA IMÁJA

Amikor egy új életet akarsz rám bízni, add, hogy bátor és benned bízó legyek annak elfogadásában. Adj érző szívet, hogy akkor tudjam gyermekem életét leginkább félteni, amikor még a legtehetősebb, a legkiszolgáltatottabb, leginkább rászorul az oltalomra.

Adj erőt és áldást, hogy mindig oltalmazni, táplálni, gyarapítani tudjam gyermekeidet, az én gyermekeimet, lelkiekben, testiekben egyaránt, hogy megszenteltessék és dicsérettessék általuk a Te neved, és beteljék a Te akaratod itt, a földön is. Légy gondviselő atyjuk, add meg mindennapi kenyerüket, mindazt, ami testük és lelkük fejlődéséhez szükséges.

Adj bölcsességet, hogy ne csupán testiekben és anyagiakban, hanem szellemiekben és lelkiekben is táplálni tudjam őket. Add, hogy követni tudjam Szent Fiadat, aki azt mondta: 'Engedjétek hozzám a kisdedeket!' Sohase hárítsam el magamtól gyermekeim kérdező, tanácsot kérő szavát.

Add, hogy gyermekeim számára ne csupán tekintély és hatalmi szó legyek, hanem őszinte jó barát, amint a Te Fiad is barátja volt minden kicsinynek és szenvedőnek. Segíts, hogy szeretetre tudjam nevelni őket: önmaguk elviselésére, a másik elfogadására, segítségére és a megbocsátásra. Amen.

Felnőtteknek, fiataloknak:

Minden ádvent kegyelem:
Vétkem jóvá tehetem.

Minden ádvent vigalom:
Isten Úr a viharon!

Minden ádvent érkezés:
Átölel egy drága kéz!

Minden ádvent alkalom:
Győzhetsz saját magadon!

Minden ádvent ítélet:
Így kellene s így élek!

Minden ádvent remegés:
Isten felé epedés!

Minden ádvent ima is:
Uram, fogadj be ma is!

Minden ádvent szeretet:
Betlehembe vezetett,
Köszönd meg hát a csodát:
A világ karácsonyát!

Ürögdi Ferenc

Gyerekeknek:

Ének:

1. Jézus kopogtat, gyertyát gyújtogat. Ahol belép, itt is, ott is gyertyát gyújtogat.
2. Szívem megnyitom, térj be, Jézusom! Gyűjtsd meg hitem kis gyertyáját, térj be, Jézusom!
3. Itt a gyertya benn, itt a szívemben, Jézus egy kis gyertyát gyújtott itt, a szívemben.
4. Kis gyertya-hitem vigyázva viszem, fúvó szellő el ne fújja, vigyázva viszem.
5. Sötét a világ. Ragyogj, kicsi láng! Jézus felé mutass utat! Ragyogj, kicsi láng!

Ima

(Ha) Jézussal megyek,
Vele soha el nem tévedhetek,
ha Jézussal megyek,
Vele – tudom – mindig célba érek...

Amen

Csiszér László dal részlete

Mese:

A kis gyertya

Volt a világon egy öregember, volt annak két fia. Egyszer az öregember beteg lett, ágynak esett. Mikor már érezte, hogy nemsokára elvágják alatta a gyékényt, maga elé hívatta fiait.

- Na, fiaim, én már meghalok, hanem nem hagyok titeket semmi nélkül. Az asztal alatt van egy gödör, abban a gödörben egy nagy vasas láda. Az tele arannyal-ezüsttel, a ládafiában meg van egy kis gyertya. Majd ha meghalok, vegyétek ki a ládát, tied, öregebb az arany meg az ezüst, tied pedig, te kisebb, a ládafiában levő kis gyertya. Mind a ketten megélték abból holtig.

Az öreg alól azután nemsokára kirántották a pokrócot, meghalt.

Másnap osztozásra került a sor. A fiak elvették a helyéről az asztalt, a táblát felfeszítették, a gödörből nagy ínnal-kínnal kiemelték a nagy vasas ládát. Felnyitották, hát tele arannyal meg ezüsttel, s a fiókjában is ott volt a kis gyertya, de csak akkora, mint a kisujjam.

- Hát most mitévők legyünk? - kérdi az öregebb testvér.
- Elosztjuk úgy, amint az apánk meghagyta. Kendé lesz az arany meg az ezüst, az enyém meg a kis gyertya!

Úgy is tettek. Az öregebbé lett a kincs, a kisebbiké meg a kis gyertya. Ahogy ilyen szépen, minden zsörtölődés, civakodás nélkül megosztózkodtak, az öregebb csináltatott a testvéreinek egy pár szép ruhát, azonfelül adott neki száz aranyat.

- Na, köszönöm ezt is, ezzel se tartozott volna kend. Én elmegyek világgá, szerencsét próbálni.

Azzal ujjasa zsebébe tette az apai örökségként rámaradt kis gyertyát, s útnak indult. Ment, mendegélt egyenest az orra után, estére kelve egy csárdába tért be, ott maradt éjszakára. Leült egy hosszú asztal egyik végéhez. A másiknál éppen négy kártyás játszott, pénzre. Mindjárt vacsorát parancsolt, evett-ivott. Mikor jóllakott, megfizette a vacsora árát. A négy kártyás meglátta, hogy arannyal fizet.

„Hó - gondolták magukban -, ez nem valami félbolond ember! Arannyal fizetett! Jó lenne egy kicsit megkopasztani.”
Odament hát mind a négy hozzá, erőltették minden módon, hogy csak menjen kártyázni, hisz egy-két krajcár nem a világ, azzal bizony nem sokkal lesz szegényebb az ember. Meg aztán hátha nyerni talál, az meg ugyancsak jó ám! Elfér zsákon a folt. A mi legényünk eleinte csak szabódott, csak szabódott, mikor aztán látta, hogy ezektől ugyan nem menekszik, míg csak be nem rántják, azt mondta nekik:

- Na, eb a lelkét, nem bánon, ha kártyázunk is!

Azzal leültek, kártyáztak. Eleinte amazok is azon voltak, csak az idegen nyerjen, hogy annál jobban beleízeledjék a játékba. Hanem mikor látták, hogy talán eleget is nyert már, innen-onnan nem is marad náluk pénz, minden módon azon igyekeztek, hogy veszítsen is már. De hiába volt minden iparkodásuk, álnokságuk, mert csak a mi legényünknek kedvezett a szerencse, olyan sok pénzt nyert, hogy halommal állt előtte az arany, ezüst meg a bankó.

Egyszer egy kis egér, hogy, hogy nem, fölszaladt az asztalra,

amelyiken játszottak, utána a tarka macska! Amint ott kergette, elütötte a farkával előttük a világot. Keresik aztán a gyertyát, tapogatnak a sötétben. Ide gurult, ide gurult, de biz nem találták. Egyszer aztán eszébe jut a mi legényünknek, hogy van az ő zsebében egy kis gyertya, meggyújtja azt addig legalább, míg a másikat meg nem lelik. Meggyújtja, hát, uramfia! - akár hiszik kegyelmetek, akár nem, amint a kis gyertyát meggyújtotta, mindenki elaludt a házban, azon módon, amint volt, csupán csak ő maradt ébren. Költené őket, nem tudja. Kimegy a kis gyertyával a konyhába, hát látja, hogy a gazdasszony azon módon, amint a kását kavarja, alszik ám ugyancsak, még a főzőkanál is a kezében. Kimegy az udvarra, hát látja, hogy a béresgyerek, amint húzná a vizet, már a vödört fel is húzta félig, úgy alszik, hogy jobban se kell. Bemegy újra a házba, még akkor is alszik mindenki. Megkeresi a másik gyertyát, meggyújtja, a magáét meg eloltja, hát egyszeriben felébrednek.

No, jól van. Tudja már, mire kell használni a kis gyertyát. Azzal megint leülnek az asztalhoz, mintha semmi nem történt volna, elkezdik újra ütni, ütötték egész hajnalig, akorra a mi legényünk elnyerte a négy kártyás pénzét a legutolsó krajcárig. Reggel aztán, mikor feljött a ruhaszárító csillag, a mi legényünk a sok pénzzel együtt elment dolgára. Ment, mendegélt egész napon át, egyszer, mikor már megunt a sok ödöngést, azt mondja magában: „Ugyan mit is kódorgok én idestova, mint Orbán lelke a pokolban? Beállok katonának.”

Úgy is tett. Elment, beállott katonának. Pénze annyi volt, mint a polyva, egyre traktálta a többi tisztet. Azok el nem tudták gondolni, honnan veszi azt a temérdek sok pénzt, azt hitték, hogy az apja gróf, vagy legalábbis valami rémítő sok pénzzel bíró kurta-uraság.

Egyszer aztán a királynak is a fülébe ment ez, egyet gondolt, felöltözött koldusruhába, elment a katonához.

- Ne sajnáljon nekem, szegény koldusnak egy krajcárkát adni!
- Ej, édes öregapám, most éppen nincs nálam egy krajcár se, hanem jöjjön kend este, akkor majd adok.

No, jól van. Az öreg koldus, mármint a király úgy is tett. Éppen úgy estefelé járt az idő, mikor aztán jól besötétedett, elindultak ketten a városba. Egyszer találnak egy nagy boltot, ajtó, ablak bezárva akkora lakatokkal, mint a fél öklöm. A katona előveszi a vérrel harmatozó vasfüvet, odaérteti a kulcslyukhoz, hát a zár úgy kipattant, mintha benne se lett volna, aztán meggyújtja a kis gyertyát, és az öreg koldust, mármint a királyt odaküldi a pénzes fiókhoz.

- Na, öregapám, szedje kend ki mind, rakja három egyenlő csomóba.

Az öreg koldus úgy tett, amint a katona parancsolta.

Ez, az első csomó a tőke, ezt ne bántsuk, ez, a második csomó a nyereség, ezt se bántsuk, hadd élhessen, ez, a harmadik csomó, amit a boltos csalt, ezt tegye kend a szőre ujjába. Az öreg koldus beletette, a másik kettőt pedig visszaseperte oda, ahonnan kivette. Aztán mentek másik boltba, onnan meg a harmadikba, mindenütt úgy cselekedtek, hogy a kétharmadát a talált pénznek ott hagyták, egyharmadának pedig azt mondták: „Gyere velem, ha nem jössz, viszlek!”

Egy helyen azt mondja az öreg koldus a katonának:

- Ugyan édes katona uram, nézzük meg, hát odafenn benn a házban mit csinálnak?

- Nem bánom én, nézzük meg!

Fölmentek hát az emeletre - mert igaz is, majd el felejtetem mondani, a ház emeletes volt -, ott benéznek egy szobába, hát látják, hogy egy szép fiatalember mellett egy csúnya, vén szipirtyó fekszik. Benéznek egy másik szobába, látják ott meg

egy vénember mellett egy gyönyörű fiatal menyecske alszik.
- Hó! Ez nem jól van így! - mondja a katona. - Ezen segíteni kell. Vegye kend a hátára, öreg bátyám, ezt a fiatal menyecskét, vigye át a másik szobába, a fiatalember mellé ...
Ne féljen, nem ébred fel, míg mi itt leszünk. Azt a vénasszonyt meg hozza ide e mellé a vénember mellé!

Mit volt mit tenni, szót kellett fogadni. Az öreg koldus hát átvitte a menyecskét a fiatalember mellé, a vénasszonyt meg elhozta a vénember ágyába. Mikor megvolt ez is, otthagyták őket.

- Ugyan, édes katona uram, nézzük meg a király kincstárát is!
- Megnézhetjük ... hanem abból nem szabad ám, egy krajcár nem sok, annyit se elhozni. Annak kell fegyverre, lóra, katonára, annak élelemre, ruházatára, szóval mindenre. Amint odaérnek a királyi palotához, a katona meggyújtja a kis gyertyát, előveszi a vérrel hamvazó vasfüvet, kinyitja vele az ajtókat, bemennek. Odabent aztán rendre megmutogat mindent az öreg koldusnak, mintha az nem tudná jobban, mint ő, hogy mi hol áll. Nem tudom, az öreg koldus elfelejtette-e, amit a katona mondott, hogy a királyi kincstárból nem szabad elhozni egy krajcárt sem, vagy csak próbára akarta tenni a katonát, elég az hozzá, egyszer úgy szőr alatt belemarkolt egy arannyal telt kádba. Nosza a katonának sem kell ám több, úgy képen teremti az öreget, hogy nem adta volna kétannyiért sem.
- Hát erre-arra, nem megmondtam, hogy ezt nem szabad bántani?

- Jaj, édes katona uram, visszateszem, csak ne bántson!
Az öreg koldus visszatette a marék aranyat, mindjárt meglett a békesség. Aztán bereteszelték az ajtókat, a katona fél marék pénzt adott az öreg koldusnak, a többit pedig a keszkenőjébe töltötte, s elvitte haza.
Hanem mikor másnap reggel felébredt a vénember, meg akarta csókolni a fiatal menyecskét. Átöleli hát, aki mellette feküdt,

megcsókolja - uram fia! -, majd kitorpte a nyavaja.
- Kitakarodj, erre meg amarra, adta vén satrafája, hogy mertél mellém feküdni?!

Hanem a vénasszony sem hagyta magát, megeresztette a nyelvét, ordított annyira, hogy a vénembernek szűk lett a nagy ház. Átment a másikba, hát a két fiatal még akkor is ott ölekezett az ágyon, halálig megszerették, csókolták egymást, mint a galambok.

Nosza, a vénembernek sem kellett ám több. Ha törik, ha szakad, ő nem hagyja magát, megy a királyhoz, elpanaszolja előtte minden baját, nem bánja, ha egész vagyona rámegy is. El is ment tüstént. Elpanaszolta a király előtt töviről hegyire, hogy egy fiatalember, aki vele egy fődél alatt lakik, elcsábította, elvette az ő fiatal feleségét, a magáét pedig, egy vénasszonyt, odatuszkolta hozzá ... Most már tegyen igazságot, adassa vele vissza az övét, mert neki soha, de soha nem kell senki más!
A király tudta mindjárt, hogy honnan fúj a szél, mert megismerte a vénembert. Hívatja hát rögtön a katonát, elmondja neki az egész dolgot úgy, amint a vénember előtte elpanaszolta. Most már nincs mit tenni, tegyen köztük igazságot.

- Felséges király! - mondja neki a katona. - Most már vagy úgy lesznek, amint vannak, vagy pedig a jövő éjszaka vigye vissza őket az, aki kicserélte!
- Vigye biz a fityfiringós fityfene! - mondja a király.

Ha a király ezt nem mondta volna, az én mesém is tovább tartott volna. Hogy aztán mi lett a vénemberből és a vénasszonyból meg a fiatalemberből és a menyecskéből - azt már nem tudom. Kérdezzétek meg a katonától, ha azóta még meg nem halt!
(magyar népmese)

December 11. hétfő

Házasoknak:

Az Isten számít rád!

Egyedül az Isten tud - a teremtés csodájával élni,

De rád bízta – hogy két kezeddal gondoskodj róla.

Egyedül az Isten képes - új élet forrása lenni,

De neked kell - elfogadnod ajándékát.

Egyedül az Isten hívhat meg - az örök életre,

De te neveled - gyerekeidet az Istenszeretetre.

Egyedül az Isten tud – valóságos hitet adni,

De neked kell – imádkoznod érte.

Egyedül az Isten tud – erőt adni mindenhez,

De neked kell kérni – hogy Vele tudj maradni.

Egyedül az Isten tud – igazi békét adni.

De neked kell – az Isten békéjére vágyani.

Felnőtteknek, fiataloknak:

HADD VILÁGÍTSAK!

Édes Jézus, árasz el engem

Lelkeddel és életeddel.

Töltsd el egész lényemet,

fogadd el magadénak,

hogy egész életem a te életedet sugározza.

Maradj velem, hogy világíthassak,

amint te világítasz.

A fény csak tebelőled árad majd.

Hadd dicsőítselek téged

a te mindent felülmúló szeretetteddel,

s legyenek így világosság embertársaim számára.

Engedd, hogy ne szavakkal hirdesselek téged,

hanem példámmal, tetteim erejével,

azzal a szeretettel, melyet szívem irántad érez.

/Newmann bíboros/

Gyerekeknek:

Ének:

Ég a gyertya ég, el ne aludjék,

szíveinkből a szeretet ki ne aludjék.

Ima:

Kis kezemet összetéve szépen

Hozzad szólok, Jóisten az égben.

Imádkozom bölcsek bölcse, Hozzad,

hallgasd meg jó gyermeked fohását.

Este van már, kiságyamba térek,
Tőled csendes nyugodalmat kérek.
Jó éjszakát apámnak, anyámnak,
jó éjszakát az egész világnak. Amen.

Mese: Különleges ajándék

Pancsinelló kilépett pici házikójából, felnézett a felkelő nap által beragyogott égre, hallgatta a madarak dalát, és jókedvűen füttyörészett. „Gyönyörű napunk van, Éli!” – kiáltott fel készítőjének. Éli feltekintett és integetett neki. Az ő háza a legmagasabb dombon állt, de elég közel ahhoz, hogy láthassa és hallhassa a famanókat, akiket készített. „Vedd úgy, hogy ez egy ajándék!” – szólt vissza Pancsinellónak, majd bement a műhelyébe.

Amikor Pancsinelló kinyitotta a postaládáját, egy piros csomagot talált benne. „Húha, ez meg micsoda? Csak nem ajándékot kaptam?” Gyorsan kicsomagolta. „Egy kalapács! Nagyon szeretem a kalapácsokat! De vajon ki adhatta?” Kinézett az utcára, jobbra is, balra is, de senkit sem látott. Nem messze, egy másik házikóban Lúcia, Pancsinelló barátja is ugyanezt kérdezte magában: „Ki adta nekem ezt a gyönyörű ajándékot?” Közben levette a bejárati ajtó mellett talált doboz tetejét. „Egy ecset, meg egy festékkészlet! De vajon ki tudhatta, hogy én úgy szeretek festeni?!”

Fafejű és Forgács Lúcia szomszédságában éltek. Ők meg az ágyuk szélén találtak ajándékokat. „De szuper! Kösz, Fafejű!” – lelkesedett Forgács. „Nem tőlem van” – mondta Fafejű, majd megkérdezte: „Ezt te adtad nekem?” Közben magasra emelt egy sárga masnis zöld dobozt. „Én ugyan nem. De bontsuk már ki őket!” „Varrókészlet!” – kiáltotta Fafejű, és egyik kezével egy tűt, másikkal pedig egy spulni cérnát emelt magasra. „Úgy szeretek varrni!”

Forgács is nagyon izgatott volt: „Egy gitár! De jó, hogy tudok gitározni! Szerinted ki adta nekünk az ajándékokat?” „És vajon miért adta?” – firtatta tovább Fafejű. De nem csak Forgács és Fafejű volt kíváncsi.

Henrik, a pék, büszkén szólt oda feleségének: „Nézd csak, egy új fakanál!” A virágkötő Viola egy gyönyörű vázát talált a küszöbön. Még a polgármesterék is kaptak ajándékot! „Nézd már, egy vödör kisseprűvel!” – mondta ragyogó ábrázattal a polgármester. „Nagyon szeretek tisztogatni. Mert amikor még kicsi voltam...” „Na, én meg nem” – szakította félbe a felesége. „Ki nem állhatok takarítani. Úgyhogy ez az ajándék biztosan neked szól!” „Ez viszont neked!” – szólt a férj, miközben valamit kiemelt a doboz mélyéről. „Egy könyv! – Történetek kismanóknak. Még ilyen! Kitől lehet?” – csodálkozott az asszonyság. „Fogalmam sincs” – mondta a polgármester, és közben az ablakhoz ment. Kinézett kétszintes házuk emeleti szobájából. „De látok odalent néhány kis famanót, akinek jól jönne most egy mese.”

Egy nagyon fáradt famanó-család volt odalent. Az apuka és az anyuka egy kocsinak támaszkodott. A három vacogó, szomorú kicsi pedig a kocsi hátuljában bújt meg. Mire a polgármester és a felesége leért hozzájuk, néhány famanó már körülvette őket. Ugyanis Pancs, Lúcia, Forgács és Fafejű behozta az ajándékát a faluba, azt remélve, hogy megtalálják az ajándékozót. De amikor meglátták a kocsit, lepakolták az ajándékokat, és már el is feledkeztek róluk. „Mi történt?” – kérdezte Lúcia a családfőtől. „Minden rosszul sült el” – válaszolt az apuka. „Az egyik kocsikerék eltört, miközben a hídon átjöttünk.”

„Amikor a kerék eltört, a kocsi megdőlt – folytatta –, és az összes ruhánk a folyóba esett. Az esőben teljesen elázott az ennivalónk. Fáradtak és éhesek vagyunk, meg koszosak.” „Hová mentek?” „Élihez jöttünk, nagyon messziről” – mondta az anyuka. „De nem hiszem, hogy eljutunk hozzá. Túl fáradtak vagyunk, és nagyon éhesek...” Hangja elcsuklott, és fejét szomorúan hajtotta le. Néhány

pillanatig senki nem szólt semmit. Senki nem tudta, mit is mondhatna. Aztán Pancsinellónak eszébe jutott valami.

Barátai felé fordulva kijelentette: „Igazán segíthetnénk nekik Élihez jutni!” „Tényleg” – mondták egyetértéssel, és az összes famanó megrohamozta a törött kereket. Forgács és Fafejú próbálta levenni, de meg sem moccant. „Majd én!” – jelentette ki Henrik, a pék. Ám amikor Henrik megrántotta a kereket, az kettétört. „Látja, mit csinált? Inkább engedjen ide engem!” – mondta a polgármester megrovóan. De amikor felemelte, a kerék apró darabjaira hullott.

Ez így nem lesz jó, gondolta Pancsinelló. De nem tudta, mit tehetne. „Nagyon fázunk, és éhesek vagyunk” – sóhajtozott az anyuka. „Hát nekem vannak ruháim!” – mondta Henrik, és már futott is haza.

„Én meg tudok főzni!” – kiáltotta a polgármesterné, mire a férje nagyot nézett. Az asszony elindult hazafelé, de még visszaszólt: „Igen, valaha főztem. Egyszer. Jó régen. Legalábbis segítettem valakinek a főzésben. De azért megpróbálhatom...” De nem tudott ám főzni. Megégett kenyérral és hideg levessel tért vissza. Henrik meg hozott ugyan ruhákat, de nem lettek jók senkire a családban. Az ő alacsony, tömzsi testére voltak szabva. Ez így nem lesz jó, gondolta Pancsinelló újból. De nem tudta, mit tehetne. Senki sem tudta. A család még mindig vacogott, és hangosan korgott a gyomruk.

Ráadásul a famanók elkezdtek vitatkozni egymással. „Ehetetlen a főztöd!” – mondta Forgács a polgármester feleségének. „A te kereked meg nem működik!” – vágott vissza az asszony. Amikor Lúcia ezen kuncogni kezdett, Forgács leszidta: „Te meg még segíteni se próbáltál!” „Mert nem tudom, mit tehetnék.” „Mi sem tudjuk. Pont ez a baj” – mondta Pancsinelló, majd lehuppant egy dobozra, és a térdére könyökölve gondolkodni kezdett: „Valami nem stimmel.” Néma csend lett. „Persze, hogy nem” – mondta Lúcia egyetértően. „De mit tegyünk?” Hirtelen felcsillant Pancs szeme. Reményteljes hangon szólalt meg: „Tudom már! Menjünk, kérdezzük meg Élit!”

Ez az ötlet mindenkinek tetszett. Így aztán elindultak, fel a dombra, Éli műhelyéhez. Pancsinelló kopogott a nagy faajtón. Éli kinyitotta.

Rajta volt a köténye. Széles mosollyal fogadta kis látogatóit. „Szervusztok, barátaim!” – mondta, és közben leült a ház előtti kis padra. „Mit segíthetek nektek?” Beszámoltak neki az utazó családról. Mikor szóba került, hogy eltört az egyik kocsikerék, Éli bólogatva mondta: „Tudom.” Amikor elmesélték készítőjüknek, hogy a víz elvitte a család ruháit, és odalett az ennivalójuk is, megint csak bólogatott: „Tudom.” „Hozzad tartanak!” – tette még hozzá Lúcia. „Tudom” – mondta Éli mosolyogva. „Tudod?!?” – kérdezett vissza Lúcia. „Tudtál a kerékről, az ennivalókról meg a ruhákról?” „Igen” „Tudtad, hogy jönnek hozzád?” Megint csak bólintott. Lúcia Pancsra nézett. Pancs meg a többiekre. Aztán mindenki Élire nézett, és egyszerre kérdezték: „Akkor miért nem segítettél rajtuk?” „Segítettem.”

A famanók nem értették. „Segítettél?!? Mit segítettél?!?” „Odaküldtelek titeket.” „Minket?!?” „Igen, titeket. Bevezettem őket a faluba, hogy segíteni tudjatok nekik.” Egy pillanatig néma csend volt. Majd Pancsinelló megszólalt: „Pont ez a baj, Éli. Szeretnénk segíteni, de nem tudjuk, hogyan. A kerék eltört, a család még mindig fázik, és az ennivaló azóta is ehetetlen.” Még a polgármesterné is egyetértően bólogatott. „Úgy tűnik nekem, hogy mindenki tenni szeretne valamit, de senki nem azt teszi, amit kellene” – mondta Éli. „Micsoda?!?” – kérdezte Forgács és Fafejú egyszerre. „Próbáljátok meg, hogy mindenki csinálja azt, amit a legjobban tud!” A famanók eltűnődtek. Mit is jelenthet ez?!?

„Azt kell csinálnotok, amit a legjobban tudtok!” – ismételte meg. Majd megkérdezte: „Ugye vannak ajándékaitok?” Először senki nem szólt semmit. Majd Pancsinelló észbe kapott: „Igen, persze! Nekem van egy kalapácsom!” „Nekem meg egy gitárom!” – szólalt meg Forgács is. „Én meg cérnát és tút kaptam valakitől!” – tette hozzá Fafejú. A famanók egyenként felsorolták, hogy ki mit kapott, és akkor Lúcia hirtelen rájött valamire. Rögtön meg is kérdezte a mestertől: „Tőled kaptuk azokat az ajándékokat, Éli?” Ő mosolyogva bólogatott, és így szólt: „Használjátok az ajándékokat, amit adtam nektek! Ne azzal próbáljátok segíteni, amitek nincs! Azt kell

tennek, amit a legjobban tudtok!” Hazafelé már sokkal jobban érezték magukat. Egyenesen oda mentek, ahol az ajándékok heverték. Pancsinelló fogta a kalapácsát, és a kocsira nézve boldogan kiáltotta: „Ezzel meg tudom javítani a kereket!”

Forgács fogta a tút és cernát, és bejelentette: „Itt az ideje, hogy nekilássak varrni.” Henrik, a pék, nekiállt főzni az új fakanállal. A polgármester letisztogatta a kocsit a kisseprűvel, Lúcia meg kifestette az új ecsettel. Amíg a család jóízűen megette a pék főztjét, Forgács is elkészült az új ruhákkal. Közben a polgármesterné felolvasott a gyerekeknek, Fafejú meg énekelt pár dalt a gitárjával. De nem sokáig hallgatták, mert olyan fáradtak voltak, hogy hamarosan elaludtak. A famanók megegyeztek, hogy másnap reggel megint találkozni fognak, és elkísérik Élihez az utazókat.

Alighogy a nap felkelt, vidám famanók kis csoportja ment felfelé a domboldalon a csillogó-villogó kocsival. A madarak énekeltek, a famanók mosolyogtak. Éli örömmel fogadta a kis társaságot. „Úgy látom, jó munkát végeztetek!” – mondta. „Bizony ám, Éli!” – válaszolt Pancsinelló lelkesen. „Köszönjük az ajándékokat! Tudsz esetleg másról is, akinek szüksége van a segítségünkre?”

MAX LUCADO

December 12. kedd

Házasoknak:

Idő a személyes törekvéseinkre

Tudjuk, Uram, el kell fogadnunk és tiszteletben

kell tartanunk egymás személyiségét

és időt kell adnunk egymásnak

a személyes érdeklődésre és tevékenységre.

De vannak idők, Uram,

amikor önkényesen követeljük

és ok nélkül megnöveljük

a saját érdeklődésünkre fordított időt.

Időnként méltánytalan előnyben részesítjük

saját tevékenységünket a párunkkal szemben

és ez éket ver kettőnk közé, gyengül kapcsolatunk.

Segíts minket, Uram,

hogy sokkal ésszerűbbek legyünk ebben!

Adj nagykorúságot nekünk,

ha nem lennénk korrektek
az egymástól kért idővel kapcsolatban.

Add, hogy elég tisztességesek és önzetlenek legyünk

és feladjunk a szabadságunkból,

Felnőtteknek, fiataloknak:

Vedd életemet a kezébe és tedd vele, ami neked tetszik.
Ezentúl nem utasítom el magamtól sem az örömeiket, sem a nehézségeket, amelyeket beleszóttél az életembe. Elég, ha azt tudom, hogy minden dicsőségedre szolgál.
Minden terved jó. Mert minden szeretet.
Csak önmagamtól szabadíts meg!
Add, hogy hallgatagon, csöndesen belenyugodjak szent akaratedbe. Akkor majd felgyullad szívemben örömed fénye.
Lángja a Te dicsőségedre lobogjon, csak azért éljek! És töltsd be egész életemet a szeretet egyetlen gondolatával és egyetlen kívánságával, hogy szerethesselek, nem az érdemért, nem is a tökéletesség, vagy az erény szentségéért, hanem egyedül teérted, Istenem.

(Thomas Merton)

Gyerekeknek:

Ének:

1. Ó, jöjj, ó, jöjj, Emmánuel,
Csak téged áhít Izrael,

És hozzád sóhajt untalan,
Mert Isten híján hontalan.

Meglásd, meglásd, ó, Izrael,
Hogy eljövend Immánuel!

2. Jöjj el, ó Jessze vesszeje
És állj a rossznak ellene!
A mélyből, mely már eltemet,
S tűzből mentsd ki népedet!

Meglásd, meglásd....

3. Jöjj el, jöjj el, ó Napkelet!
Ím árva néped költöget:
Törd át a sűrű éj ködét,
És oszlasd gyászát szerteszét.

Meglásd, meglásd...

Ima:

Adj, Uram, minden nap időt az imára,
a szolgálatra és a szeretetre,
a játéokra és a munkára,
időt arra, amikor semmit sem csinálok,
időt a pihenésre. Amen

Mese:

Csíksomlyói legenda

A Jóisten Csíksomlyón osztotta szét világunkat a nemzetek között.

Azért, hogy a nemzetek ne civakodjanak a kék bolygó területei fölött.

Összehívta őket a csíksomlyói dombtetőre.

Ott, ahol a kápolna most áll, az Úr megáldotta a földet. Ezért ott a föld mélyéből áradni fog örök időig jószág energiája.

Tódultak a nemzetek minden felülről.

Jöttek északról és délről, keletről és nyugatról.

Lóháton, elefántháton és teveháton, ökrök vontatta szekereken.

Megteltek a közeli dombok népek sokaságával.

Bármennyien is voltak, egyre csak jöttek és úgy látszott, nem fogynak el soha.

A megérkezettek felsorakoztak egymás mellé.

Mindenki beszélte mindenki nyelvét. Fegyver nem volt senkinél, mert maga

az Úr hívta őket és az egész környéken jószág és békesség uralkodott.

A Sátán nem lépte át a Kárpátok gerincét, mert megtiltatott neki.

Amikor mindenki egybegyűlt az Úristen felújította az

emberekkel kötött szerződést.

Ennek jeléül gyönyörű szivárvány jelent meg hegyek fölött.

Emlékeztette a világ nemzeteket a tízparancsolatra.

Majd igazságosan szétosztotta a földet népcsoportok között.

A következő intelligenciával engedte útjukra:

"Szaporodjatok és sokasodjatok. Népesítsétek be a földet mely néktek adatott.

Uralkodjatok a föld állatai és növényei fölött. Uralkodjatok igazságosan

és céltudatosan jó gazda módjára!"

Aztán megáldotta az emberek sokaságát, és útjukra bocsátotta őket!

Figyelte, ahogy elvonulnak az égtájak irányába, mint a vándorhangyák.

Amikor az utolsó népcsoportot is elnyelte a messzeség, az Úrra rászakadt

a sűrű csend és a néma magány. Akkor abban a pillanatban másvalaki azt

hitte volna, hogy azt a helyet, a megáldott szent helyet nem adta még

oda senkinek. Mivel az Úr cselekedetei nem véletlenszerűek és céltalanok.

Ezért az Úr kiült a csíksomlyói dombra és várt. Várt türelmesen,

tudta, kikre kell várnia.

Íme, egy elkésett furcsa népcsoport közeledett a domb felé.

Mezítlábás kisleány tarka tehenet vezetett kötéllel. A tehen hátán egy kisleány

ült feje körül sokszínű virágkoszorú és ismeretlen nyelven dalolt.

A dal beleolvadt a tájba és feloldotta a magányt. Mint az arany, ahogy felnemesíti az ötvözetet. Az Úrnak felvidult a lelke, mert bebizonyosodott, hogy minden a terv szerint megy és már tudta kié lesz a megáldott föld!

- Kik vagytok ti? - kérdezte a gyerekeket.

A fiúcska lehajtotta fejét és hallgatott. Nem bírt szóhoz jutni a megilletődéstől.

A kislány egy csokor virágot nyújtott az Úrnak.

- Üdvözölve légy mi Urunk Istenünk! Én Magyar vagyok a testvérem Székely.

Messzi földről jövünk és eltévedtünk az úton.

Az Úr elfogadta a virágot és újra örült az ő lelkében, mert soha nem kapott ajándékot embertől.

- Hol vannak szüleitek? Túl gyöngék vagytok még ahhoz, hogy egy nemzet sorsát cipeljétek!

- Nincsenek szüleink, nem is voltak! - Csilingelte a kislány.

- Honnan jöttetek? - faggatta tovább az Úr.

- Csillagösvényről. - szólalt meg a fiúcska is féltéken.

- Országot akartok magatoknak?

- Azt akarunk Uram. De mivel mi még gyerekek vagyunk, adjál nekünk apát és anyát is, aki védelmezzen bennünket!

- Apát adjak, meg anyát is? - kérdezte az Úr meglepetten.

- Igen, mert csak Te tudsz adni! Te vagy a mindenható, a jó és a könyörületes!

- Várjatok egy keveset, hadd gondolkodjak - mondta az Úr, és két tenyerébe hajtotta fejét.

Hosszasan gondolkodott. A két gyermek közben önfeledt játékba kezdett.

Nevetgélésük úgy hatott a dombon, mint ezernyi ezüst csengettyű.

- Mivel védtelenek vagytok, ártatlanok, és kedvemet lelem bennetek, ezért

meghallgattam és teljesítem kéréseteket! Íme, itt van ez a föld, amit nemrég

megáldottam. Ezt az áldott földet, Erdélyt és Pannóniát nektek adom örök időkre!

De mivel ellenségeitek megszorodnak majd és sanyargatni fognak benneteket,

tisztaságotok és jóságotok miatt, ezért erős hitet és reményt adok nektek, amit itt,

ezen a szent helyen, Csíksomlyón minden évben megerősítetek.

Apát is adok nektek, én leszek az Atyátok, mert én vagyok mindenek Atyja,

a világ teremtője! Anyát is adok, a Szűzanyát, Máriát, Jézus Krisztusnak,

a világ Megváltójának és szeretett fiamnak anyját!

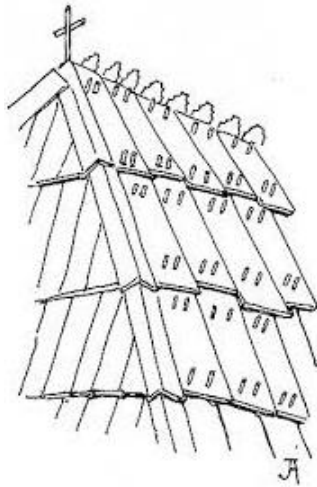
Ő legyen a ti anyátok és bajaitokban mindig őhozzá, kiáltsatok!

Csodálatos szépségű asszony jelent meg, fehér ruhában, ragyogó fényben.

Lehajolt megsimogatta a két árvát, majd felemelte és keblére ölelte őket!

Azóta hosszú idő eltelt sok minden megváltozott, de egy dolog változatlan:

Minden pünkösdkor százezrek vonulnak ki a búcsú hegyére megerősödni hitben, és reményben közöttünk van valóban nemzetünk anyja, érezzük kezének simogatását és azt a földöntúli boldogságot, ahogy szerető anyaként keblére ölel bennünket.

December 13. szerda Szent Lúcia napja

Házasoknak:

Imádság házastársunkért

Uram, Istenem! Te azért dobbantottad össze szívünket, hogy egy életen át boldoggá tegyük egymást. Te tudod a legjobban, hogy a boldogság mennyi áldozattal jár, milyen szeretet lehet biztosítéka az igazi boldogságnak. Apostolod erről a szeretetről írta a legszebb himnuszát. Az igazi szeretet türelmes, jóságos, nem féltékeny, nem tapintatlan, nem keresi a maga javát, nem gerjed haragra, a rosszat nem rója fel. Mindent eltűr, mindent elhisz, mindent remél és mindent elvisel.

Ha te ezt üzented a szeretetről apostolod által, biztosan van ilyen szeretet, és csak az ilyen szeretet tehet igazán boldoggá bennünket. Mi segítségedet, erődet kértük házasságkötésünkkel. Most azt kérem, segíts így szeretni, és add meg nekünk az ebből fakadó boldogságot. Mert tisztán emberi erővel lehetetlen így szeretni, én pedig akarom, szívből akarom ilyen szeretettel széppé tenni hitvestársam és családunk életét. Akarom, hogy annak a boldogságnak a fénye ragyogja be hajlékunkat, életünket, amelyet ez az áldozatos, mindent vállaló szeretet adhat meg nekünk. Szűz Mária és Szent József! Ti biztosan így szerettétek egymást.

Járjatok közbe értem, értünk, hogy példátokat követve életünk zengje a szeretet szép himnuszát. Krisztus, a mi Urunk által. Ámen.

Felnőtteknek, fiataloknak:

Istenem, Te minden jónak, magasztosnak, tökélynek, teljesnek foglalatja,
töltsd el szívem-keblem Szentlelkeddel!

Erősíts meg mennyei hatalmaddal, hogy legyőzhessem földi gyengéimet és fölemelhessem tehozzád a lelkem!

Szabadítsd meg érzékeimet mindentől, ami földi reájuk tapad, és tisztítsd meg embertermészetem, hogy a Te műved méltó lehessen Tehozzád!

Önts bizodalmat a lelkembe – és ne hadd, hogy ítélkezsek a Te tanácsaid felől – s még annyira sem, hogy netán valaha is kételkedjek a Te mindenhatóságodban, bölcsességében és könyörületességében! (gróf Széchenyi István)

Gyerekeknek:

Ének:

Kicsiny kis fényemmel
Világítani fogok!
Kicsiny kis fényemmel
Világítani fogok!

Kicsiny kis fényemmel
Világítani fogok!
Áldom őt minden nap és mindenhol.

El rejtsem-e fényemet? NEM! Világítani fogok! 3x
Áldom őt minden nap és mindenhol.

A sátán sem állíthat meg. NEM! Világítani fogok! 3x
Áldom őt minden nap és mindenhol.

Így teszek míg Jézus jön. IGEN! Világítani fogok! 3x
Áldom őt minden nap és mindenhol.

Ima:

Úr Jézus, kérlek, taníts meg örülni,
szememből, szemekből könnyeket törölni.

Taníts, hogy ne legyek senkinek kárára,
taníts jóságra, békére, hállára!

(őriző angyalod legyen velem E.É.)

Mese:

A PILLANGÓK KIRÁLYA

Mikor én iskolás gyerek voltam, de sok szép lepkét fogtam!

Egyszer valami erdőkerülő vetődött a házunkhoz. Eldicsekedtem neki egy gyönyörű pillangóval.

- Nem sokat ér ez, öcsém, míg meg nem szerzed hozzá a pillangókirályt is.

Majd kőbálvánnyá meredtem, úgy elszomorodtam.

- Milyen az a pillangókirály? Sose hallottam én ilyenről, könyvekben sincs lerajzolva.

- Hja, öcsém, nem is ösmerik ám azt a könyvesináló urak. Én magam is csak egyszer láttam életemben, pedig én az erdőben öregedtem meg. Kék selyemszárnya van a pillangónak, piros bársonycsipkével. Nagy pörge bajusza, karbunkulus korona a fején. Arról ösmerszik meg leghamarabb, mert az úgy ragyog, mint a szivárvány.

Ettől a perctől fogva nem volt nekem nyugodalmam se éjjel, se nappal. Éjjel mindig a pillangókirályról álmodtam, nappal mindig azt kerestem. Összebolyongtuk a húgocskámmal az egész környéket. Megbújtunk minden bokrot, megkutattunk minden faodút. Hasztalan, hiába. Nem is láttam a pillangók királyát.

Egyszer a húgom megbetegedett. Jöttek-mentek az orvosok, apám-anyám egyre sírt. Én meg akkor is csak arra gondoltam, hogy most már egymagamnak kell a pillangók királyát keresni.

Utoljára már azt gondoltam, hogy elámított az erdőkerülő. Nincs olyan pillangókirály a világon. Ha volna, annyi sok hét óta már meg kellett volna találnom. Nagy-nagy fájdalom fogta el a szívemet, sírva borultam le egy vén tölgyfa mohos tövébe, s utoljára elnyomott az álom.

Nem tudom, meddig aludtam, de mikor kinyitottam a szememet, azt hittem, még csak most kezdek álmodni. Egy hajításra tőlem,

vadlilium kelyhében ott ült a pillangókirály. Piros bársonycsipkével szegett kék selyemszárnya kiterjesztve, nagy, pörge bajusza tele virágmézzel. Karbunkulus koronája égett, mint a tűz, ragyogott, mint a szivárvány. Valami tíz pille, mindenféle fajtájú, rajzott körülötte.

Nagyot dobbant a szívem. Szerettem volna elkiáltani magamat, de még a lélegzetemet is elfojtottam, s lábujjhegyen surrantam a liliombokor mögé. Reszketve kinyújtottam a kezemet. Hogy visszahúztam, már benne volt a pillangókirály. Alig fért benne, nagy vergődéssel igyekezett kiszabadulni. Társai szomorú bugással repültek szét.

Repülvést mentem haza. Repített az öröm, aminél nagyobb azóta sem éreztem. A tornácon apám, anyám zokogott egymásra borulva. Úgy megijedtem, hogy nem mertem eléjük kerülni. Lassan sompolyogtam be a konyhára. A dada a küszöbön sírdogált.

- Rossz fiú, ilyenkor kell hazajönni?! Margitka haldoklik.

Hallottam is, nem is, amit mond, rohantam be a szobába nagy ujjongva:

- Megvan, megvan!

A húgom hörögve hánykolódott kis fehér ágyán. Arca olyan volt, mint a láng, pedig a nyitott ablakon tódult befelé a hűvös esti levegő. Felém fordította bágyadt szemét.

- Mi van meg?

- A pillangókirály.

Hirtelen fölsvillant a tekintete.

- Mutasd meg, bácsikám! Add nekem, bácsikám!

A világ egyet fordult velem. Istenkém, ha odaadom neki a pillangót, forró kezével mind leveri a tündöklő porát. Behasítja a szárnyát. Tán még a koronáját is letöri. De mikor olyan szívrehatóan könnyörög.

- Hát nem szereted Margitkát? Nem adod ide?

Nagyot sóhajtottam, és lesoványodott kis kezébe tettem a lepkét.

- Nagyon vigyázz rá, az Isten áldjon meg. Most már add vissza, ha megnézted.

Nézte, nézte a gyönyörű teremtest, szelíden megsimogatta, aztán a tenyerébe fektette, és földobta a levegőbe.

- Eredj haza, szegény pillangókirály, a magad országába. Mért bánatának téged, mikor te se bánatsz senkit.

Azzal befordult a fal felé. Én elsikoltottam magam, de már hiába. A pillangókirály nekivágott egyenesen az ablaknak, és úgy kilibbent rajta, hogy azt se láttam, merre száll.

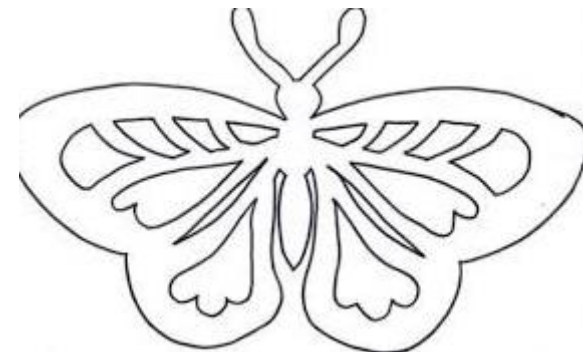
Azt hittem, meghasad a szívem. Behúzódtam a sarokba haragos-dacosan, s ki nem mozdultam volna onnan a világért. Margitkát elővette a láz, sírt, kiabált, félrebeszélte, kis testét egyre jobban gyújtogatta a forróság. Apa, anya, orvos bácsi egyre rakosgatta rá a jeges borogatást, de nem használt semmi. Édesanyánk elájult, átvitték a másik szobába, átment vele apa is, az orvos is. Magam maradtam a beteggel.

Egyszerre valami zúgást hallok az ablak felől. Odatekintek, hát látom ám, hogy visszajött a pillangókirály. De nem egyedül, hanem egész országa népével. Nagy pávaszemek, rókapillék, gyászpillék, tarka szárnyú szenderek százával jöttek, tódultak be az ablakon. Legelől a koronás pillangókirály. Odszálltak Margitka fölé, s harmatos szárnyukkal elkezdtek legyezni, hűsíteni. A pillangókirály a szeme fölé repült, s addig legyezgette, cirógatta, míg szép csendesen le nem csukódott. Akkor aztán zümmögtek, búgtak szelíden, lágyan, s egyenként kirepültek az ablakon. Utoljára maradt a pillangókirály.

Mire apa bejött, Margitka nyugodtan, csendesen aludt. Még mosolygott is álmában, valami nagyon szépet álmodhatott. Reggelre nem volt semmi baja se. Pár nap múlva már virágot is szedett anyukának.

Én sohase mondtam el senkinek, mit láttam azon az éjszakán, de azóta többet sohase fogtam pillangót. Még ma is, ha törött szárnyú lepkét látok az út porában, mindig fölemelem, és fölteszem valami faágra. Hátha meggyógyul, mint ahogy az én húgom meggyógyult.

(Móra Ferenc)

December 14. csütörtök

Házásoknak:

Ima Szent Ritához a családi békéért

Szent Rita! Te gyermekkorodban, nagyleánykorodban, házasesettedben szüleidnek és környezeteknek mindig napsugara voltál. Ártatlan mosolyod, mint az erény illata őrizte meg a családban az egyetértést és a békét. Szelídségeddel legyőzted indulatos férjedet, nagy türelemmel teljesítetted anyai kötelességedet.

Érdemeid alapján kérd Istent, a békeszerzőjét és a szeretet kedvelőjét, hogy a mi családjunkban is örökké égő lánggal égjen a béke és a szeretet tüze.

Adj, Uram, Szent Rita közbenjárására békét napjainkban! Adj családjunknak alázatosságot, reménységet és erős hitet! Engedd, hogy a testvéri, a szülői és a hitvesi szeretet kötelékei fonjanak egybe mindnyájunkat, egymást tiszta szeretettel szeressük, hogy a béke és szeretet gyermekei legyünk.

Szent Rita, közbenjárásod által tégy méltóvá minket arra, hogy az Úr Jézus egykor bennünket is boldognak nevezzen! Általa és vele legyen az Istennek dicsőség és hatalom.

Ámen.

Felnőtteknek, fiataloknak:

Uram, köszönöm neked életem „nehéz embereit”, akiken keresztül megpróbálsz hitemet, szeretetemet, akik által saját hibáimra figyelmeztetsz, türelemre tanítasz és megérteted velem, mit jelent a másoknak megbocsátani.

Add, hogy belássam: helyük és szerepük van az életemben, még ha nem is előkelő e hely és hálás e szerep. Nélkülük szegényebb lennék, elbíznom magam, talán még tőled is elfordulnék. Ha nem is lehetünk igazi barátok, kérlek, soha ne legyünk könyörtelen ellenségek, tudjunk egymásra nézni, egymással szót váltani, ha kell, egymáson segíteni.

Ámen

Gyerekeknek:

Ének:

Adventi hírnök: friss fenyőág,
Lobog az első gyertyaláng!
Karácsonyt várva lázban a föld,
Isteni gyermeket köszönt.
Ujjong a szívünk, dalra gyúl,
Nincs már messze az Úr!

Adventi hírnök, friss fenyőág,
Lobog már két kis gyertyaláng!
Ha zörget Jézus, jól figyelj ám,
Betér a szívünk ajtaján!
Ujjong a szívünk, dalra gyúl,
Nincs már messze az Úr!

Ima:

Atyám! Hálát adok neked szüleimért. Láttasd meg velem, hogy mennyi jót adott nekem általuk.

Add, hogy ezért mindig hálás legyek. Te azt akarod, hogy önálló emberré fejlődjek. Hadd éljem saját életemet otthon is. Segíts, hogy jobban megértsem szüleimet. Ne csak tőlük várjak megértést. Adj mindnyájunknak több bizalmat egymás iránt. Ébressz felelősséget bennünk egymásért és másokért is. Hidd meg minden szakadékot. Áldd meg otthonunkat békecsenddel. Ámen.

Mese:

A boldog herceg

Egy oszlop tetején, magasan a város tetején állt a boldog herceg szobra. Tetőtől talpig arany borította vékony finom levelekben, két ragyogó zafír volt a szeme, s hatalmas rubint piroslott a kardja markolatán. Nem hiába csodálta mindenki. - Legalább olyan szép, mint egy szélkakas - jegyezte meg az egyik városi tanácsos, aki szerette volna, ha híre megy művészi ízlésének -, csak hogy nincs annyi haszna tette hozzá nehogy az emberek azt higgyék, hiányzik belőle a gyakorlati érzék, mert az aztán nem hiányzott. - Bár olyan lennél, mint a boldog herceg! - sóhajtott fel a józan anya, mert nyafogott neki a kisfia, hogy hozza le neki a csillagokat. - A boldog hercegnek még álmában sem jut eszébe, hogy nyafogjon valamiért. - Örülök, hogy akad legalább egy lény a világon, aki tökéletesen boldog - dünnyögte a csalódott férfi, amint a csodálatos szobrot bámulta. - Olyan, mint egy angyal - mondták az árva gyerekek, amikor kiléptek a

székesegyházból ragyogó skarlátvörös kabátban és tiszta fehér kötényben. - Honnan tudjátok? - kérdezte a számtantanár. - Sose láttatok angyalt. - Dehogynem, álmunkban - válaszolták a gyerekek, és a számtantanár összeráncolta a homlokát, és nagyon szigorú arcot vágott, mert nem helyeselte, ha a gyerekek álmodnak.

Egy éjszaka elszállt a város fölött egy kis fecske. Társai már hat hete útnak indultak Egyiptomba, de ő hátra maradt, mert szerelemes volt a legszebb nádszálba. Még a kora tavaszon ismerkedett meg vele, amint egy nagy sárga pillét kergetett a folyó mentén, és a nádszál karcsú alakja úgy elbűvölte, hogy megállt és megszólította. - Szeresselek? - kérdezte a fecske, mert kedvelte az egyenes beszédet, mire a nádszál mélyen meghajolt. Így aztán a fecske újra meg újra körülrepülte a nádszálakat, a szárnya meg-megérintette és ezüstösen fodrozta a vizet. Ez volt a vallomása, és így udvarolt egész nyáron át. - Micsoda nevetséges kapcsolat - csivítették a többi fecskék -, nincs a menyasszonynak pénze és túlságosan sok a rokona - és csakugyan, a folyót szinte elborította a nád. Azután beköszöntött az ősz, és a fecskék elröpültek. Távozásuk után a kis fecske nagyon egyedül maradt, és unni kezdte kedvesét. - Örökké csak hallgat - mondta -, és félek, hogy ingatag természet, mert szüntelenül kacérkodik a széllel. - És valóban, a nádszál a legkisebb szélre is a lehető legkecsesebben hajladozott. - Elismerem ugyan, hogy otthon ülő teremtés - folytatta a fecske -, én viszont szeretek utazni - szeressen hát utazni a feleségem is! - Eljössz e velem? - kérdezte végül a nádszáltól, de ez csak a fejét rázta, annyira ragaszkodott az otthonához. - Hitegetted csak! - kiáltotta a fecske. - Indulok a piramisokhoz. Isten veled! - és elrepült.

Szállt, szállt egész nap, és estére megérkezett a városba. - Hol töltsöm az éjszakát? - kérdezte. - Remélem, felkészültek a fogadásomra. Ekkor megpillantotta a szobrot az oszlop tetején. - Itt fogok megszállni - kiáltott fel -, pompás ez a hely, járja a friss levegő is. - És leereszkedett egyenesen a boldog herceg lába elé. - Arany a hálószobám - mondta magának halkán, amint körülpillantott, és aludni készült, de alig dugta a fejét a szárnya alá, rápottyant egy vízcsepp. - Milyen különös! - kiáltott fel. - Egyetlen felhő sincs az égen, tisztán ragyognak a csillagok és mégis esik. Bizony szörnyű az éghajlat itt Észak-Európában. A nádszál ugyan szerette az esőt, de csak pusztá önzésből. Akkor ismét ráhullott egy csepp. - Mi haszna van egy ilyen szobornak, ha még az esőtől sem véd meg! - kérdezte. - Keresnem kell egy jó fedeles kéményt - és elhatározta, hogy továbbszáll. De mielőtt szétnyitotta volna a szárnyait, ráhullott a harmadik csepp. Ekkor felnézett és látta - de jaj, mit is látott? A boldog herceg szeme könnyben úszott, és a könnyek végigcsorogtak arany orcáján. És a holdfényben olyan gyönyörű volt az arca, hogy a kis fecskét elöntötte a szájalom. - Ki vagy te? - kérdezte. - Én vagyok a boldog herceg. - Miért sírsz akkor? - kérdezte a fecske. - Teljesen átáztattak a könnyeid. - Míg éltem és emberi szívem volt - felelte a szobor -, azt se tudtam, mi a könny, mert a Gondtalanság Palotájában laktam, ahova nem léphet be a szomorúság. Nappal a kertben játszottam társaimmal, este pedig a Nagy Teremben én nyitottam meg a táncot. A kertet magas fal vette körül, de nekem eszembe sem jutott megkérdezni, hogy mi van a falon túl, olyan szép volt odabenn minden. Az udvaroncaim boldog hercegnek neveztek, és én csakugyan boldog voltam, ha az öröm boldogság. Így éltem és így haltam meg. És most, hogy holt vagyok, ideállítottak olyan magasra, hogy látnom kell a város minden szörnyűségét és nyomorúságát, és bár a szívem ólomból van, mást sem csinállok, csak sírok. -

Úgy, hát belül nem is arany? - jegyezte meg magában a fecske. De udvariasabb volt annál, semhogy kimondjon egy ilyen személyes természetű észrevételt. - Messze innen - folytatta mély, zengő hangon a szobor -, jó messze valamelyik kis utcában áll egy szomorú ház. Ablaka éppen nyitva van, és én egy asszonyt látok odabenn, amint az asztal mellett ül. Arca keskeny és megviselt, keze durva és vörös, telis-tele tűszúrással, mert az asszony varrónő. Golgotavirágokat hímez éppen egy atlaszruhára, amelyet a királyné legkedvesebb udvarhölgye visel majd a legközelebbi udvari bálon. A szoba sarkában, az ágyon betegen fekszik a kisfia. Lázás, és narancsot kér. De az édesanyja nem tud mást adni neki, csak vizet, s így a kisfiú sir. Fecském, fecském, kicsi fecském, nem vinnéd-e el neki a rubintot a kardom markolatából? Lábamat ehhez a talpazathoz erősítették, magam nem tudok mozdulni. - Engem várnak már Egyiptomban - mondta a fecske. - Társaim föl-le cikáznak a Nílus fölött, és beszélgetnek a nagy lótuuszvirágokkal. Hamarosan elpihennek a nagy király piramisában. Ott fekszik a király is, festett koporsóban. Sárga vászonba burkolták, és bebalzsamozták fűszerekkel. A nyakában halványzöld jászol-lánc van, és a keze mint a száraz levél. - Fecském, fecském, kicsi fecském - mondta a herceg -, várhatnál-e még egy éjszakát, lennél-e a követem? A kisfiú olyan szomjas, és az édesanyja olyan szomorú. - Ha meggondolom, én nem is szeretem a fiukat - felelte a fecske. - Múlt nyáron, amikor a folyó mellett tanyáztam, volt ott két durva kölyök, a molnár fiai, akik unos-untalan kővel hajigáltak. Persze, nem találtak el, mi fecskék sebesebben repülünk annál, és az én famíliám különösen híres a gyorsaságáról, hanem azért ez tiszteletlenség volt. De a boldog herceg úgy elszomorodott, hogy a kis fecske megsajnálta. - Bár nagyon hideg van - mondta -, egy éjszakára mégis maradok és a követed leszek. - Köszönöm kicsi fecske - mondta a herceg. Így aztán a fecske kicsípte a nagy

rubintot a herceg kardjából és a csőrébe fogva a tetők fölé emelkedett. Elszállt a székesegyház tornya mellett ahol az angyalok fehér márványszobrai állnak. Elsuhant a palota fölött, és hallotta a tánc dobogását. Egy szép fiatal lány épp akkor lépett ki az erkélyre szerelmesével. - Milyen csodálatosak a csillagok - mondta a férfi -, és milyen csodálatos a szerelem hatalma. - Remélem, hogy idejében elkészül a ruhám az udvari bála - felelte a lány -, golgotavirág-hímzést rendeltem rá, de a varrónők olyan lusták. A fecske átsuhant a folyó felett, és látta a hajó-árbocokon lengő lámpásokat. Elszállt a gettó fölött és látta, amint az alkudozó öreg zsidók rézserpenyőben méregetik a pénzt. Végül érkezett ahhoz a szomorú házhoz és benézett. A kisfiú lázasan hánykolódott az ágyban, anyját pedig a fáradtságtól elnyomta az álom. Beröpült hát a szobába, és letette az asztalra, az asszony gyűszűje mellé a nagy rubintot. Aztán gyengéden körülrepülte az ágyat, és szárnyával legyezgette a kisfiú homlokát. - Milyen jó hűvös van - mondta a kisfiú -, most már meg fogok gyógyulni - és édes álomba merült. Akkor a fecske visszaszállt a boldog herceghez és elmondta mit végzett. - Furcsa - jegyezte meg -, csöppet se fázom - pedig meglehetősen hideg van. - Mert jót cselekedtél, azért - mondta a herceg. A kis fecske elgondolkozott ezen és aztán elaludt. A gondolkozás ugyanis mindig elálmosította.

Hajnalban elszállt a folyóhoz, és megfürdött. - Milyen rendkívüli jelenség - mondta a madártan professzora, amikor áthaladt a hídon. - Fecske télen! - És hosszú levelet írt erről a helybeli újságnak. Nagy feltűnést keltett vele, mert teletűzdelte olyan szavakkal, amelyeket senki sem értett. - Ma este indulok Egyiptomba - mondta a fecske, és előre örült az elkövetkezendőknek. Meglátogatta sorra a műemlékeket, és sokáig elüldögélt a templomtorony csúcsán. Amerre csak

megfordult, a verebek felcsiripeltek. - Nocsak, egy előkelő idegen - mondogatták egymásnak. S így aztán a fecske nagyon jól érezte magát. Amikor felkelt a hold, visszarepült a boldog herceghez. - Nem üzensz semmit Egyiptomba? - kiáltotta. Nyomban indulok - Fecském, fecském, kicsi fecském - mondta a herceg -, maradj velem még egy éjszakára. - Várnak már Egyiptomban - felelte a fecske. - Társaim holnap továbbrepülnek a második vízeséshez. Víziló hűsöl ott a sás között, és hatalmas gránit trónuson ül Memnon isten. Egész álló éjszaka a csillagokat bámulja, és amikor a hajnalcsillag feltűnik az égen, kiszakad belőle az örömkialtás, és aztán megint elnémul. Délben sárga oroszlánok járnak inni a vízpartra. Szemük zöld, mint a legzöldebb berill, és ordításuk túlharsogja a vízesés zuhogását. - Fecském, fecském, kicsi fecském - mondta a herceg - messze, messze a város túlsó szélén, látok egy fiatalembert a padlásszobában. Asztala teli van kéziratokkal, följük hajlik, és mellette egy talpas pohárban hervadó ibolyák. Haja barna és hullámos, az ajka piros mint a gránátalma, a szeme nagy és álmodozó. A darabját szeretné befejezni a színigazgató számára, de nem tud írni, mert nagyon fázik. Kandallójában nincsen tűz, és az éhség elgyengítette. - Itt maradok még egy éjszakára - mondta a fecske, mert igazán jó szíve volt. - Vigyek neki is egy rubintot? - Sajnos nincs több rubintom - mondta a herceg -, nincs egyebem már, csak a két szemem. Ritka zafírból való, ezer évvel ezelőtt hozták őket Indiából. Vájd ki az egyiket, s vidd el neki. Majd eladja az ékszerésznek, eleséget és tüzelőt vesz érte és befejezi a darabját. - Drága herceg - mondta a fecske -, én ezt nem tudom megtenni - és sírva fakadt. - Fecském, fecském kicsi fecském - mondta a Herceg -, tedd ahogy parancsoltam. A fecske hát kivájta a herceg fél szemét, és repült a diákhöz a padlásszobába. Nem is volt nehéz bejutnia, mert a háztetőn lyuk tátongott, s azon besurranhatott egyenest a szobába. A

fiatalember éppen tenyerébe temette az arcát, s meg sem hallotta a szárnyak suhogását, de amikor feltekintett, ott találta a gyönyörű zafírt a hervadt ibolyákon. - Mégiscsak megbecsülnek - kiáltott fel -, ezt valamelyik tisztelóm küldte! Most már befejezhetem a darabomat - és sugárzott a boldogságtól.

Másnap a fecske elrepült a kikötőbe. Megült egy nagy hajóárboc csúcsán, és elnézte, hogyan emelik ki a tengerészek köteleken a hatalmas ládákat a hajó gyomrából. - Húzd meg! - kiáltották, valahányszor egy-egy láda előbukkant. - Megyek Egyiptomba - kiáltotta a fecske, de senki sem törődött vele, s így aztán amikor felkelt a hold, visszaszállt a boldog herceghez. - Búcsúzni jöttem - szólt fel hozzá. - Fecském, fecském, kicsi fecském - mondta a herceg -, maradj velem még egy éjszakára! - Tél van - felelte a fecske -, nem sokára itt a fagy, lehull a hó. Egyiptomban a zöld pálmafákra melegen tűz a nap, az iszapban krokodilusok feküsznek és tunyán bámulnak a világba. Társaim fészket raknak Baalbek templomában és turbékolva figyelik őket a rózsaszín és fehér galambok. Drága herceg, elhagylak, de sohasem foglak elfelejteni, és tavasszal, visszafelé szállva majd hozok neked két szép drágakövet azok helyett, amelyeket elajándékoztál. A rubint pirosabb lesz, mint a piros rózsza, és a zafír kék lesz, akár az óceán. - Odalenn a téren - mondta a boldog herceg - álldogál egy gyufaárus kislány. A gyufáit beleejtette a csatornába, s tönkrementek az utolsó szálig. Az apja megveri, ha nem visz haza pénzt, és most sírdogál szegény. Nincs se cipője, se harisnyája, és a feje is fedetlen. Vájd ki a másik szememet, add oda neki, és nem veri meg az édesapja. - Itt maradok még egy éjszakára - mondta a fecske -, de nem vájhatom ki a szemedet, mert akkor megvakulsz. - Fecském, fecském, kicsi fecském - mondta a herceg -, tedd ahogy parancsoltam. Kivájta hát a fecske a herceg másik szemét, és elrepült vele. Elsuhant a gyufaárus

kislány mellett, és beleejtette a követ a tenyerébe. - De gyönyörű üvegcserep! - kiáltott fel a kislány, és nevetve hazafutott. A fecske pedig visszaszállt a herceghez. - Most már vak vagy - mondta -, így hát veled maradok örökre. - Nem, kicsi fecském - mondta a szegény herceg -, menned kell Egyiptomba. - Örökre veled maradok - mondta a fecske, és elaludt a herceg lábánál. Másnap pedig a vállára telepedett, és arról mesélt neki, mi mindent látott ő idegen országokban. Mesélt a piros íbiszeokról, amelyek hosszú-hosszú sorokban álldogálnak a Nílus partján és csőrükbe kapják az aranyhalakat. Mesélt a szfinxről, amely olyan öreg, mint maga a világ, a sivatagban él, és tud mindent. Mesélt a kalmárokról, akik lassan lépkednek a tevéik oldalán és borostyán láncot visznek a kezükben. Mesélt a hold-hegyek királyáról, aki fekete, akár az ébenfa, és egy nagy kristály az istene. Mesélt az óriás zöld kígyóról, amely egy pálmafán alszik, és húsz papja mézeskaláccsal eteti. Mesélt a törpékről, akik a nagy tavon, óriás leveleken hajóznak, és örökös háborút vívnak a lepkékkel. - Drága kicsi fecském - mondta a herceg -, csodálatos dolgokat mesélsz nekem, de nincs csodálkozni valóbb az emberi szenvedésnél. Nincs nagyobb titokzatosság, mint a nyomorúság. Repülj végig a város felett, kicsi fecske, és meséld majd el nekem, mit láttál. Így a fecske végigrepült a város felett, és látta, hogy a gazdagok szép házaikban boldogan vigadoznak, míg a koldusok ott üldögélnek a kapuk előtt. Berepült a sötét sikátorba, és belenézett az éhező gyerekek fehér arcába, amint közömbösen bámulták a fekete utcát. Egy híd boltíve alatt, két kisfiú feküdt, szorosan egymás karjában, hogy meg ne dermessze őket a hideg. - Jaj de éhesek vagyunk! - mondták. - Itt nem alhattok! - kiáltott rájuk az őr, s a két kisfiú nekivágott az esőnek. Aztán a fecske visszarepült, s elmondta a hercegnek, mit látott. - Beborítottak arannyal - mondta a herceg, fejtsd le rólam levelenként, és add a szegényeimnek. Az élők azt képzelik, hogy az arany boldogságot

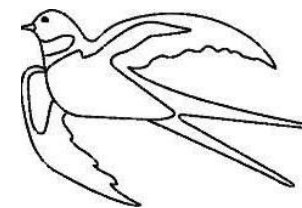
hoz rájuk. - A fecske lecsipegette hát az arany levélkéket, egyiket a másik után, míg a boldog herceg tetőtől talpig kopott nem lett és szürke. És az arany levélkéket, egyiket a másik után, mind a szegényeknek vitte, és a gyermekek arca kipirosodott tőle. Nevetésük, játszadozásuk felverte az utcát. - Van már otthon kenyerünk! - kiáltották. Akkor lehullott a hó, s a hóra jött a fagy. Az utcák mintha ezüstből volnának, úgy csillogtak és ragyogtak. A házak ereszeről hosszú jégcsapok lógtak, megannyi kristálytőr, az emberek pedig mind bundába bújtak, és a kisfiúk piros sapkában korcsolyáztak a jégen.

A szegény kicsi fecske egyre jobban és jobban fázott. De annyira megszerette a herceget, hogy nem akarta elhagyni. Felcsipegette a morzsákat a pék ajtaja előtt, amikor a pék nem látta, és a szárnyaival csapkodott, hogy felmelegedjék. Végül érezte, hogy nem sokára meghal. Már csak annyi ereje maradt, hogy utoljára rászállhatott a herceg vállára. - Isten veled, drága herceg - suttogta -, ugye megengeded, hogy megcsókoljam a kezedet! - Örülök, kicsi fecském, hogy végre mégis elindulsz Egyiptomba - mondta a herceg -, túlságosan hosszan időztél itt, de inkább az ajkamat csókold meg, mert szeretlek. - Nem Egyiptomba indulok - mondta a fecske. - A halál házába megyek. És a halál, ugye, az álom testvére? Azzal ajkon csókolta a boldog herceget, és holtan hullott a lábai elé. Ebben a pillanatban furcsa roppanás hangzott a szobor belsejéből, mintha valami eltört volna. S csakugyan, az ólomszív kettéhasadt. Szörnyen kemény volt a fagy, annyi bizonyos. Másnap kora reggel, a polgármester a városi tanácsosok kíséretében átsétált a téren. Ahogy elhaladtak az oszlop mellett, a polgármester feltekintett a szoborra. - Uram Isten! De ütött-kopott ez a boldog herceg! - mondta. - Ütött-kopott, de még mennyire! - harsogták a városi tanácsosok, akik mindig egyetértettek a polgármesterrel és felkapaszkodtak a

szoborhoz, hogy megnézzék közelebbről. - Kiesett a rubint a kardjából, eltűnt mind a két szeme, és aranyos külsejét is elvesztette - szolt a polgármester -, hiszen koldusabb már a koldusnál! - Koldusabb már a koldusnál! - ismételték a tanácsosok. - És itt meg éppenséggel egy halott madár hever a lábánál! - folytatta a polgármester. - Csakugyan legfőbb ideje rendeletben szabályozni, hogy a madaraknak tilos itt meghalniuk. És a városi írnok feljegyezte a javaslatot. Így aztán lebontották a boldog herceg szobrát. - Mivel hogy nem szép, nem is hasznos többé - jelentette ki a művészetek egyetemi professzora. Azután megolvastották a szobrot a kemencében, és a polgármester egybehívta a városi tanácsot, hogy elhatározzák, mi történjék az ércel. - Természetesen új szoborra van szükségünk - mondta -, és legyen az az én szobrom. - Az én szobrom - mondta mindegyik városi tanácsos és civakodni kezdtek. És amikor utoljára hallottam felőlük, még egyre civakodtak. - Milyen különös - mondta a munkavezető az öntőműhelyben. - Ez a meghasadt ólomszív nem olvadt meg a kemencében. Ki kell hajítani. És kihajította a szemétdombra, ahol már ott feküdt a halott fecske is.

- Hozd el nekem a városból azt a két dolgot, ami a legértékesebb - mondotta az Úr egyik angyalának. És az angyal elhozta az ólomszívet és a holt madarat. - Jól választottál - szolt az Isten -, mert ez a kismadár örökké énekelni fog az én paradicsomkertemben, és a boldog herceg az én aranyvárosomban dicsőít majd engemet.

(Oscar Wilde)

December 15. péntek

Házasoknak:

Bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk másoknak.

Jöjj találkozni velünk, miképpen mi is találkozunk másokkal.

Fogd meg a kezünket, miközben mi is kéz a kézben megyünk.

Ne számold a hibáinkat, miképpen mi se számoljuk másokét.

Légy türelmes velünk, miképpen mi is türelmesek vagyunk másokkal.

Adj nekünk még egy lehetőséget, miképpen mi is adunk még egyet másoknak.

Ne hagyj el minket a kísértésben, miképpen mi is támogatjuk egymást.

Szabadíts meg a gonosztól, hogy együtt áldhassunk Téged. Amen

Felnőtteknek, fiataloknak:

Uram, ahová tettél, ott szolgállok, ahol megsejtlek, ott kereslek.

Ahogy tudlak, úgy követlek, ha megbotlom, nem csüggedek.

Ami van, azért magasztallak, ami nincs, azért nem zaklatlak.

Ami a munkám, megcsinálom, a jó szót érte sose várom.

Ha nem sikerül, nem kesergek, és másnap mindent újrakezdek.

(Bózsöny Ferenc)

Gyerekeknek:

Ének:

Lágyan hull a hó
Némán nyugszik a tó,
Hó lepel az utakon
Jézus jön, örülj nagyon!

Szívem felmelegül
Búja, gondja elül,
Az élet terhe se nyom
Jézus jön, örülj nagyon!

Szenteste közeleg,
Zeng az angyalsereg,
Víg ének ajkaikon:
Jézus jön, örülj nagyon!

Ima:

Jó Isten, te adtál nekem
Szerető szülőket,
Jóságukért oltalmazd
S áldd meg, kérlek, őket!
Add, hogy mindig úgy szeressem
Mint te Szűz Anyádat,
Add, hogy sose érje őket miattam a bánat!

Mese:

Miért van az ember szíve rejtve ...

Egyszer történt, mikor még az emberek kívül hordták a szívüket, mint a legbecsesebb díszüket, hogy egy kisfiú ücsörgött a parányi tó partján. Kezeit teletömökdte mindenféle kavicssal, Azután egyesével a Hullámzó víztükörrre vetette őket, egyre messzebb és messzebb. A kavicsok lágy csobbanással merültek el - újból és újból.

- Miért búsulsz Funo? - Egy kisgyerek ijedten fordította figyelmét a mögé lopódzott alakra, de ijedelme rögvest alább hagyott, mikor a vén remete barázdált vonásaira ismert. Miért is érezte volna tőle, hisz bárhányszor meglátogatta, Halerum mindig kedvesen, minden földi jóval kínálta.

- Elhagytam a szívem. - Pityeregte, és bánatában újabb kövecske suhant a tóba.

- A szíved? - Csodálkozott a vén Halerum.

- Igen - azt! - Hüppögte. - Elveszítettem, pedig úgy vigyáztam rá, mint a szemem fényére! - Könnycseppet törölt ki a szeme sarkaiból. A remete lehuppant mellé botját letámasztva és kedvesen rámosolygott. Kezeit összekulcsolta a feltündöklő fényáradatban. Funo szeme nagyra kerekedett el. Nem tartott sokáig a varázslat, de akár órákig is elnézte volna a varázsló

kezeit. És mikor azok széttárultak - lám a fiú csodás szíve ragyogott fel benne.

- Megtaláltad! - kiáltott fel boldogan, és átölelte a remetét. – Szeretlek, Halerum! Ezt rá is vésem! Csupa nagy betűkkel! Add, ide, kérlek! Ezen túl a legjobban látható helyen fogom hordani, hogy lássák, milyen jó vagy!

Funo vidámsága felhőket szétoszlató sugárként villant fel.

- Tudod mit? - töprengett a remete. - Hadd válasszam meg én a helyét.

- Rendben. - Egyezett bele Funo. Halerum elmosolyodott és a parányi Szivecske, mint Egyetlen fénypont felemelkedett a tenyeréből - és a fiú mellkasa felé haladt. Funo leplezetlen boldogsággal, csillogó szemekkel bámult közeledő szíve után, hogy mennyire szép helye is lesz ott, ám amikor az eltűnt mellkasában, elpityeredett.

- Hééé! De ott nem látja senki sem! Hogyan fogják megtudni az emberek, hogy mennyire szeretlek? - Értetlenkedett.

- Figyelj rám Funo. - Az öreg megérintette a könnyes arcot és elmosolyodott. - Nem kell, hogy tudja a világ, mennyire szeretsz. Elég, ha te tudod és az, akit a szívedbe zársz. Mondd el bátran annak, akit belevéssel: Szeretlek! Így már nem fogod elveszíteni sosem, mert benned él tovább - és ezt már nem veheti el senki sem.

Funó eltöprengett a remete válaszáán, majd az utolsó kavicsot is eldobta és vidáman felugrott.

- Köszönöm Halerum! - Nagy pusztit nyomott az öreg vénséges arcára, majd egy pillangót meglátva utána futott. Halerum pedig csak bámult a Távolodó gyermek után és mosolygott - majd egyszer megérti.

Azóta szív nem hordatik kívül, csak a csendes mellyben vésődnek fel rá a nevek - újból és újból.

December 16. szombat

Házasoknak:

Szülői lelkivezetés a Szeretethimnusz alapján

A szeretet türelmes, jóságos, mert:

beleérző, akaratfejlesztő, rendre nevelő;

A szeretet nem irigykedik, mert:

vállalja a gyermeket terheivel,
a több gyermeket gondjaival,
sokféle problémával együtt;

A szeretet nem kérkedik, nem fuvalkodik fel, mert:

a gyermekek kérdéseire élményszerű választ ad,
félelmeit feloldja,
a produkáltatástól és csodagyerekségtől megóvja,
még tanulni is kész érte;

A szeretet nem viselkedik bántóan, mert:

a gyermeknek tett ígéreteit betartja,
a dackorszaka alatt vele és beleérez,
a gólyameséktől megvédi,
idejében és megfelelő felvilágosítja és nem rémisztgeti;

A szeretet nem keresi a maga hasznát, mert:

áldozatos, ha kell, önfeláldozó,
csendet tud biztosítani a gyermek számára,
a gyermek tulajdonát tiszteletben tartja,
adni, ajándékozni is megtanítja;

A szeretet nem háborodik fel, mert:

sohasem ütlegel,
szülői összhangban büntet és jutalmaz,
zsilipelve dicsér és fedd;

A szeretet nem rója fel a rosszat, mert:

nemcsak megbocsát, el is felejt,
betartja a jézusi sorrendet,
pofonokat nem utalványoz,
a gyermek tetteinek indító okaira figyel;

A szeretet nem örül a hamisságnak, de együtt örül az igazsággal, mert:

a szülő és a gyermek közt jó kapcsolatot teremt,
nem kendőzi az ügyeskedést – ügyességnek,
a gyermek igazát is elismeri;

A szeretet mindent eltűr, mindent remél, mert:

roskadozva sem roskad össze,
sohasem zsugorít,
növelve – nevel;

A szeretet soha el nem múlik, mert:

az Isten a szeretet (Agapé),
azért nem múlhat el,

Benne és belőle élünk.

(Gyökössy Endre)

Felnőtteknek, fiataloknak:

Imádság keresztény erényekért

Engedd, irgalmas Isten, hogy mindazt, ami Neked tetszik, hón óhajtsam, okosan keressem, igazán megismerjem, tökéletesen megtegyem Neved dicséretére és dicsőségére.

Rendezd, óh Istenem, állapotomat és add tudnom, amit tőlem kívánsz, hogy megcselekedjem, és add, hogy véghez is vihessem úgy, amint kell és lelkemnek hasznára válik.

Add, Uram, hogy jó- vagy balsorsban egyaránt megállhassam helyemet, hogy abban el ne bizakodjam, ebben el ne csüggedjek.

Semmin se örüljek, vagy sajnálkozzam, csak azon, ami Hozzád vezet, vagy Tőled elszakít. Senkinek se kívánjak tetszeni, se ne féljek nemtetszeni, csak Neked.

Legyen előttem, Uram, silány minden, ami mulandó, legyen kedves nekem, ami örökkétartó. Legyen unalmas az öröm, mely Kívüled vár, semmit ne kívánjak, ami Nélküled van.

Teljék örömöm a munkában, mely Érted van, legyen unalmas minden pihenés, mely Nélküled van.

Add, Uram, hogy szívemet Hozzád irányítsam, és ha lankadnék és botlanék, a javulás szent föltételével állandóan tápláljam.

Tégy engem, Uram, engedelmessé minden ellenmondás nélkül;

tedd, hogy szegény legyek minden levertség nélkül;

tiszta legyek sérelem nélkül,

türelmes zúgolódás nélkül;

alázatos színlelés nélkül, vidám pajkosság nélkül,

megfontolt nehézség nélkül;

féljek tőled kétségbeesés nélkül;

igazmondó legyek kétszínűség nélkül;

jót cselekvő elbizakodás nélkül;

felebarátomat megintsem büszkeség nélkül;

épülésére szolgáljak szóval és példával, képmutatás nélkül.

Adj, Uram, igen éber szívét, hogy annak figyelmét semmi kíváncsi gondolat Tőled el ne terelje;

adj nemes szívét, hogy azt semmi hitvány érzélem földre ne teperje;

adj egyenes szívét, hogy azt semmiféle mellékszándék el ne görbítse, maga felé ne hajlítsa,

adj erős szívét, hogy azt semmi viszontagság meg ne törje;
adj szabad szívét, hogy azt semmiféle erőszakos érzélem magához ne fűzhesse.

Adj, Uram, Istenem, Téged megismerő értelmet,

Téged kereső buzgalmat,

Téged megtaláló bölcsességet;

add, hogy életem Előtted kedves legyen, állhatatosságom téged bízást várjon;

és adj bizodalmat, mely Téged végtére átkarolhasson.

Add, hogy büntetéseidet itt a bűnbánat szellemében fogadjam,

jótéteményeidet földi zarándoklásomban kegyelmeddel jól felhasználjam,

és örömeidet élvezhessem az örök hazában. Ámen. (Aquinoi Szent Tamás)

Gyerekeknek:

Ének:

Adventi hírnök: friss fenyőág,
Lobog az első gyertyaláng!
Karácsonyt várva lázban a föld,

Isteni gyermeket köszönt.
Ujjong a szívünk, dalra gyúl,
Nincs már messze az Úr!

Adventi hírnök: friss fenyőág,
Lobog már két kis gyertyaláng
Ha zörget Jézus, jól figyelj ám!
Betér a szívünk ajtaján!
Ujjong a szívünk, dalra gyúl,
Nincs már messze az Úr.

Mese:

A piros üveggolyó

A nagy gazdasági válság évei alatt egy dél-idahoi falucskában laktam. Reggelenként megálltam Miller úr zöldséges standja előtt, hogy az éppen szezonban levő zöldségből, gyümölcsből vásároljak. Az étel és a pénz igen kevés volt abban az időben, Ezért sokszor cseretárgyakat ajánlottak fel a vásárlók az áruért. Egyik nap Miller úr egy zsák krumplit pakolt nekem, Amikor észrevettem egy nagyon sovány kisfiút, aki szakadt, de tiszta ruhában epekedve nézte a zöldbabot. Kifizettem a krumplimat, de közben engem is megragadott a gyönyörű zöldbabos kosár látványa. Miközben azon gondolkodtam, hogy vegyek-e belőle, végighallgattam Miller úr és a rongyos ruházatú kisfiú beszélgetését.

- Hello Barry, hogy vagy?
- Hello Miller úr. Jól, köszönöm jól. Csak csodálom a babot ...
Nagyon jól néz ki.

- Nagyon finom is. Hogy van az anyukád?
- Erősödik, napról-napra erősödik.
- Az jó. Segíthetek valamiben?
- Nem, uram. Csak csodálom a babot.
- Szeretnél belőle hazavinni?
- Nem uram. Nincs mivel fizetnem.
- Nos, mid van, amire egy elcserélhetném a babot?
- Csak egy üveggolyóm van.
- Tényleg? Hadd nézzem csak.
- Tessék, itt van. Nagyon szép.
- Igen, azt látom. Hmm, csak egy baj van, ez kék és én a pirosat szeretem. Van esetleg egy piros üveggolyód otthon?
- Nem egészen ... de majdnem.
- Mondok én neked valamit. Vidd haza ezt a zsák babot, és mikor legközelebb erre jársz, hozd magaddal a piros üveggolyódat, hogy megnézhessem.
- Rendben van. Köszönöm, Miller úr.

Miller asszony, aki a közelben állt odajött hozzám, hogy segítsen. Egy mosollyal így szólt:

- Van még két ilyen fiúcska ebben a faluban, mindhárman nagyon szegényes körülmények között élnek. Jim szeret velük üzletelni babért, almaért, paradicsomért, vagy ami éppen van. Amikor visszajönnek a piros üveggolyóikkal, és mindig visszajönnek, Jim úgy dönt, hogy mégsem tetszik neki a piros, és hazaküldi őket egy zsák valamilyen zöldséggel, és azzal, hogy hozzanak valamilyen más színű üveggolyót, narancssárgát például.

Mosolyogva jöttem el az árusbódétól, teljesen meghatódva Miller úr tettén. Nem sokkal később Colorado Államba

költöztem, de soha nem feledtem ennek a férfinak a "csere" üzletét. Aztán eltelt jó néhány év ... Nemrégiben látogatóban jártam Idaho államban, és felkerestem néhány barátomat abban a régi kis falucskában. Megérkeztem, mikor hallottam, hogy Miller úr meghalt és pont akkor van a temetése. Mivel a barátaim el szerettek volna menni a temetésre, hát én is velük mentem. Mikor megérkeztünk a ravatalozóba, beálltunk a sorba, hogy a halott hozzátartozóival együtt részvétünket kifejezhessük Miller asszonynak. Előttünk, a sorban állt három fiatalember. Egyikőjük katonai egyenruhában volt, a másik kettő pedig fekete öltönyben, igen elegánsan voltak felöltözve ... Mikor rájuk került a sor Miller asszonyhoz léptek, aki mosolyogva nézett rájuk férje koporsója mellől.

Mindhárom fiatalember megölelte, és megpuszilta az asszonyt, beszéltek vele pár szót, majd a koporsóhoz léptek. Az asszony lágy, könnyes kék szemei követték lépteiket, Amint ők egyenként megálltak egy pillanatra a koporsónál, megfogták a halott kezét, majd tovább indultak. Mindhárman szemeiket törölgetve hagyták el a ravatalozót. Mikor ránk került a sor, elmondtam Miller asszonynak, hogy ki is vagyok, és megemléctem neki azt a régi történetét, amit mesélt nekem három kisfiúról és az üveggolyóikról. Csillogó szemekkel megfogta kezemet, és odavezetett a koporsóhoz.

- Az a három fiatalember, akik épp ön előtt voltak, az a három kisfiú, akikről akkor meséltem. Épp most mondták el, hogy mennyire értékelték, ahogy Jim bánt velük. És most végre, hogy Jim már nem tudja meggondolni magát a színt vagy a méretet illetően ... eljöttek, hogy kifizessék tartozásukat ...

Soha nem voltunk gazdagok ezen a földön, de biztos vagyok benne, hogy Jim ebben a pillanatban a leggazdagabb embernek tartaná magát.

Ekkor szerető gyengédséggel felemelte az élettelen ujjakat. A férje keze alatt három fényes piros üveggolyó pihent.

A szavainkra nem fognak emlékezni az emberek, de cselekedeteinkre annál inkább. Egy kívánságom számodra a mai napon: kívánok neked mára egyszerű csodákat - frissen főzött kávé, amit más készített el helyetted. Egy váratlan telefonhívást egy rég nem látott barátodtól. Zöld jelzőlámpákat a munkába menetben. Kívánok neked apróságokat, amiknek örülhetsz, a Légrövidebb sort az élelmiszerboltban, egy jó éneket a rádióban. Hogy a kulcsaidat találd ott, ahol keresed.

Kívánok neked egész napra boldogságot és apró örömeket, hogy ezek által érezhesd, hogy Isten mosolyog rád, és gyöngéden fog, mert különleges és ritka ember vagy. Kívánok neked erre a napra békességet, boldogságot és örömet. Azt, mondják, hogy egy pillanatig tart csak, hogy megtalálj egy különleges embert, egy óra, hogy értékelj, egy nap, hogy szeresd, de aztán egy egész élet, hogy elfelejtsd.

Szerkesztette: Noé Gabriella